

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 7511/17

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט א' שטיין

המערערים: 1. יצחק שפייזמן
2. חנן שפייזמן

נגד

המשיבים: 1. חברת יצחק י. גליק בע"מ
2. ש.א.ש אופסט בע"מ

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
בת"א 005611-09-13 שניתן ביום 28.07.2017 על ידי כבוד
השופט ר' יעקובי

בשם המערערים: עו"ד צבי שילה
בשם המשיבה 1: עו"ד אברהם ביטון
בשם המשיבה 2: עו"ד עובדיה כהן

פסק-דין

השופט י' עמית:

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ר' יעקובי)
בת"א 5611-09-13 מיום 28.6.2017, בגדרו התקבלה ברובה תביעתה הכספית של
המשיבה 1 (להלן: חברת גליק או גליק) נגד המשיבה 2 (להלן: אופסט) ונגד בעליה
ומנהליה (להלן, יחדיו: המערערים), ועל החלטתו של בית המשפט מיום 28.7.2017,
בגדרה נדחתה בקשה לביטול פסק הדין.

השתלשלות ההליכים עד כה

1. חברת גליק טענה בתביעתה כי סיפקה לאופסט סחורה בדמות מוצרי נייר, שעבור
חלקה לא שילמה אופסט תמורה כלל, ועבור חלקה מסרה לגליק המחאות ללא כיסוי.
עקב כך העמידה גליק את תביעתה על סך של 5,314,308 ₪, הכוללים את קרן החוב,
ריבית פיגורים מוסכמת, וסך של 1,000,000 ₪ עבור נזקים עקיפים שנגרמו בשל אי-
תשלום התמורה. עוד ביקשה גליק בתביעתה כי יותר לה לממש משכון שנרשם לטובתה
על נכס שבבעלותה של אופסט (להלן: הנכס); כי יינתן סעד הצהרתי לפיו חברת גליק

היא הנושה הראשונה של הנכס לאור הערת אזהרה שנרשמה עליו לטובתה; וכי בא-כוחה של גליק ימונה ככונס נכסים לצורך מימוש הנכס.

2. בית המשפט קיבל את כל טענותיה של גליק, פרט לטענה בדבר הנזקים העקיפים. בתוך כך דחה בית המשפט טענת התיישנות שהעלו המערערים ואופסט, בקבעו כי מרוץ ההתיישנות לא החל במועד בו נוצרו חובותיה של אופסט – אלא רק לאחר שהורעו היחסים בין שתי החברות, כארבע שנים עובר להגשת התביעה. בית המשפט קבע כי:

“התמונה המתקבלת מן המכלול היא שמערכת היחסים בין התובעת לבין הנתבעים הייתה כזו שבמסגרתה גילתה התובעת, באמצעות מנהלה המנוח חיים גליק ז”ל, אורך רוח רב כלפי הנתבעים. כך למשל אישר הנתבע 2 [המערער 2 – י”ע] בחקירתו הנגדית כי ‘חיים היה כמו אבא בשבילי’ (פרוטוקול, ע’ 41, ש’ 29). בשל התנהלות זו הייתה גישה סלחנית מצד התובעת לכך שהנתבעים לא פרעו את חובותיהם במועד, לא עמדו בהבטחות שנתנו ואף נתנו המחאות שחוללו. התובעת איפשרה לנתבעים להתנהל באופן שבו התנהלו מתוך הגישה האמורה והרבה רצון טוב ורק משהבינה כי אין מנוס מכך, פעלה באופנים אחרים והגישה את התביעה דנן.

[...] בהינתן מערכת היחסים המיוחדת שצוינה לעיל וגם הסכמות ספציפיות שהיו בין הצדדים במהלך השנים, אין להשקיף על מצב הדברים ככזה שבשלב קודם מסוים הייתה ציפייה שתוגש תביעה ביחס לחוב כלשהו וזו לא הוגשה. [...] המועד הרלבנטי לעניין תחילתו של מרוץ ההתיישנות הוא רק זה שבו חל ‘פיצוץ’ שהביא לכך שלא המשיכו להתנהל עוד יחסים עסקיים בין הצדדים באופן האמור ושהביא להגשתה של התביעה. מועד זה חל רק בשנת 2009” (בפסקאות 22 ו-25).

עוד ציין בית משפט קמא סתירות שהתגלו בעדויות ובראיות מטעמם של אופסט והמערערים. בפרט צוין כי בכתב ההגנה הכחישו אופסט והמערערים מכל וכל את קיומו של חוב, בעוד בסיכומיהם ציינו כי קיים חוב של 79,594 ₪; כי אופסט והמערערים לא הציגו מסמכים שאליהם התייחסו בעדויותיהם; וכי המערערים נאלצו לחזור בהם ממספר טענות שהתבררו כשגויות. זאת, בניגוד לראיות ולעדויות מטעם חברת גליק, שממיהמנותן התרשם בית המשפט לחיוב. עקב כך קבע בית המשפט כי “לגבי עניינים שבהם יש מחלוקות עובדתיות בין התובעת לבין הנתבעים, יש לתת עדיפות ברורה לתובעת [גליק – י”ע]”.

3. לאור כל זאת, העמיד בית המשפט את סכום החוב על 4,314,308 ₪. נקבע כי אופסט והמערערים נושאים בחיוב זה יחד ולחוד, אף מבלי להידרש להרמת מסך, וזאת לאור כתב ערבות שבגדרו התחייבו המערערים לערוב לחובותיה של אופסט (להלן: כתב הערבות). סעיפים 2-3 לכתב הערבות מבהירים כי:

2. "אנו החתומים מטה [המערערים – י"ע], ביחד ולחוד, מתחייבים וערבים בזה כלפיכם לתשלום כל סכום ללא הגבלה אשר הלקוח הנערב הרשום מעלה [אופסט – י"ע] חייב או יהיה חייב לכם, בצירוף ריבית הנהוגה בבנק לאומי לישראל בע"מ מעת לעת בגין משיכות יתר חריגות. [...]"

3. כתב ערבות זה יישאר במלוא תוקפו אף אם: [...] חיובו של הלקוח כלפיכם לא יהיה בר תוקף מכל סיבה שהיא."

כמבוקש בכתב התביעה, התיר בית המשפט לחברת גליק לממש את המשכון בנכס ומינה את בא-כוחה ככונס נכסים למטרה זו. עוד חייב בית המשפט את המערערים ואת אופסט להשיב לחברת גליק את שווי אגרת בית המשפט בתוספת הצמדה וריבית, ולשאת בעלויות שכר טרחה בסך של 150,000 ₪.

4. ביום 4.7.2017, מספר ימים לאחר מתן פסק הדין, הוגשה בקשה לביטולו מטעם המנהל המיוחד לנכסיה של אופסט (להלן: המפרק). מהבקשה עולה כי ניתן צו לפירוקה של אופסט עוד ביום 21.3.2016, מעל לשנה לפני מתן פסק הדין, וכי לא ניתנה רשות מטעם בית המשפט של פירוק להמשך קיומו של ההליך בתביעה דנן, בניגוד לאמור בסעיף 267 לפקודת החברות [נוסח חדש], התשמ"ג-1983. לאור זאת טען המפרק כי פסק הדין ניתן בחוסר סמכות ויש לבטלו. בסעיף 13 לבקשתו ציין המפרק:

"הבקשה דנן אמנם מצומצמת לעניינה של החברה בפירוק בלבד בעוד שלעניינם של הנתבעים שפייזמן [המערערים – י"ע] אין היא מכוונת לחול, אולם נוכח האמור בפסה"ד לפיו חיובם של הנתבעים שפייזמן מושתת על ייחוס חובה של החברה בפירוק אליהם, ייתכן שיש לביטול פסה"ד השלכה על חיובם של הנתבעים שפייזמן גם כן."

5. המערערים הודיעו ביום 12.7.2017 כי הם מצטרפים לעמדתו של המפרק. בתגובתם ציינו המערערים כי במהלך דיון שהתקיים ביום 25.6.2017, שלוש ימים בלבד עובר למתן פסק הדין, הודיע בא-כוחם של המערערים לבית המשפט כי אופסט נמצאת

בהליכי פירוק. יוער כי בפרוטוקול הדיון מצוין שאופסט נמצאת ב"הליכי פירוק", אך לא נאמר כי ניתן בעניינה צו פירוק, ולא נטען כי בית המשפט פועל בחוסר סמכות.

המערערים הוסיפו כי על אף שיוצגו על ידי עורך דין, הם עצמם "אינם בעלי השכלה משפטית [...] וברור כי אילו הם היו כאלה והם היו יודעים ומודעים כי שעה שניתן צו פירוק כנגד החברה הרי שמן הדין הוא כי יש לעכב את התובענה [...] הרי שהם היו דורשים במפגיע את עיכוב התביעה כנגד החברה וכפועל יוצא מכך גם נגדם".

6. חברת גליק התנגדה לבקשה וטענה, בין היתר, כי המפרק ידע על קיומה של התביעה בזמן אמת, ולכן לא היה מקום לבקש את ביטול פסק הדין בדיעבד. עוד נטען כי הערת האזהרה והמשכון על הנכס מקנים לגליק מעמד של נושה מובטח, ומשכך אין בכוחם של הליכי הפירוק לגרוע מזכויותיה לפדיון החוב ולמימוש המשכון.

בתגובתו מיום 31.7.2017 הכחיש המפרק כי ידע על התביעה, וטען, בין היתר, כי גליק אינה נושה מובטחת מכיוון שהנכס נמצא במקרקעין מוסדרים ולא נרשמה עליו משכנתא. המפרק הוסיף כי ממילא אין מקום לקביעת ממצאים בנוגע למעמדה של גליק כנושה, מבלי שהנושא התברר בפני בית משפט של פירוק וניתנה ליתר הנושים הזדמנות להעלות טענות בנושא.

7. ביום 31.7.2017 דחה בית המשפט את הבקשה לביטול פסק הדין, כהאי לישנא:

"לא רק שהן ב"כ התובעת והן ב"כ הנתבעים 1-3 לא מסרו דיווח נכון בעניין פירוקה של הנתבעת 1 בטרם מתן פסק הדין, אלא שגם עתה לא ניתן על ידיהם הסבר ראוי בקשר לכך. נראה כי יש להשקיף על התנהלותם בקשר לכך בחומרה רבה. בהמשך למצוין לעיל ובהינתן מכלול השתלשלות העניינים:

1. אין מקום לביטול פסק הדין במה שנוגע לנתבעים 2-3 שעליהם הוטלו חיובים אישיים.

2. אין מקום שבית משפט זה יבטל את פסק הדין שניתן. גם אין לתקנו באופן המבוקש, שכן הוא משקף את מצב העניינים שעליו דווח עובר לנתינתו. ככל שתהיינה טענות בדבר תקפותו ונפקויותיו במכלול הנסיבות, ניתן יהיה להעלותן במסגרת תיק הפירוק. שם גם ניתן יהיה להידרש לטענות שמעלה המנהל המיוחד בנושא ההוצאות ובכלל זה למה שנוגע לבקשה שביסוד החלטה זו."

8. מכאן הערעור שלפנינו, בגדרו טענו המערערים בראש ובראשונה כי פסק דינו של בית משפט קמא בטל מכיוון שניתן בחוסר סמכות. המערערים עמדו על טענתם לפיה הודיעו לבית משפט קמא במועד על הפירוק, ונטען על ידם כי היה על בית המשפט לשאול ולברר עם הצדדים, בדיון שהתקיים שלושה ימים לפני מתן פסק הדין, מה משמעות העובדה שאופסט מצויה בהליכי פירוק.

המערערים הוסיפו וטענו, כי מכיוון שחובה של אופסט כלפי גליק בטל עקב היעדר סמכות עניינית של בית המשפט – יש לראות כבטל גם את חובם של המערערים מכוח כתב הערבות, שכן חיוב זה הוא "משני וטפל" לחיוב העיקרי של אופסט. לחלופין נטען כי יש להורות על בטלותו של כתב הערבות לאור קיומן של תניות מקפחות לפי חוק החוזים האחידים, התשמ"ג-1982.

עוד טענו המערערים כי היה על בית משפט קמא לדחות את התביעה על הסף מחמת התיישנות, מכיוון שלא הוכחה מערכת יחסים מיוחדת בין המערערים למנהלה המנוח של חברת גליק; לחלופין, נטען כי היה מקום לדחות את התביעה מחמת שיהוי. לגופו של עניין, טענו המערערים כי לא היה מקום לפרש ספקות עובדתיים לטובתה של גליק. נטען כי בכך הפך בית המשפט את נטל הראיה, וכי אין די בסתירות שבטענות המערערים על מנת להצדיק זאת. בפרט נטען, כי לא היה מקום להסתמך על כרטסת הנהלת חשבונות שהגישה חברת גליק כאומדן מהימן לסכום החוב, מכיוון שתוכנה לא אומת כדבעי על ידי גליק.

9. במקביל, הגיש המפרק ערעור נוסף על פסק הדין (ע"א 7176/17), ובו טען גם הוא כי פסק הדין בטל בשל היעדר סמכות. יוער, עם זאת, כי עיקר טענותיו של המפרק הופנה כלפי ביטול פסק הדין ביחס לחברת גליק, ואין בערעור זה טענות ספציפיות בנוגע לחיוב האישי של המערערים כערבים. הכונס הרשמי (המשיב 1 בע"א 7176/17) הצטרף לטענותיו של המפרק וסבר כי יש להורות על בטלותו של פסק הדין ביחס לחברת גליק.

בסיכומיה בע"א 7176/17, עמדה חברת גליק על טענתה כי המפרק ידע על הליכי הפירוק של אופסט; עוד נטען כי ביטול פסק הדין נוגד את האינטרס של אופסט עצמה, שכן הדבר יעורר צורך בבירור חוזר של גובה החוב של אופסט, באופן אשר "יכביד עוד יותר על קופת החברה".

10. בהחלטתו מיום 7.11.2017 הורה השופט נ' הנדל על עיכוב ביצוע פסק דינו של בית משפט קמא עד להכרעה בע"א 7176/17, בציינו כי "יש משקל משמעותי" לטענות

בנוגע להיעדר סמכות עניינית. בהחלטה משלימה מיום 27.12.2017 הובהר כי עיכוב הביצוע מתייחס רק למישור היחסים שבין חברת גליק לאופסט; בהיעדר בקשה דומה לעיכוב ביצוע מטעם המערערים, לא הובעה כל עמדה בנוגע למישור היחסים שבין המערערים לחברת גליק.

11. ביום 30.7.2018 התקיים דיון בשני הערעורים (ע"א 7511/17 וע"א 7176/17), ובסופו קיבלה חברת גליק את המלצת בית המשפט לפיה פסק הדין יבוטל. בהחלטה מיום 19.8.2018 הובהר שכוונת ההרכב הייתה כי פסק הדין יבוטל אך ורק במישור היחסים שבין גליק לאופסט, ועקב כך נקבע מועד נוסף לדיון בע"א 7511/17 ובטענות המערערים בנוגע למישור היחסים בינם, כערבים לאופסט, לבין חברת גליק.

דיון זה התקיים ביום 13.12.2018, וכבר בתחילתו הסכים בא-כוחם של המערערים כי "הערבות קיימת. השאלה היא מה החיוב כי פסק הדין בוטל" (עמ' 1 שורה 6 לפרוטוקול). אולם, התברר כי טרם ניתנה החלטה בתביעת החוב שהגישה חברת גליק כנגד אופסט – ולכן קיבל בא-כוחה של גליק את הצעת בית המשפט כי המפרק יעדכן על אודות תביעת החוב, ורק אז תינתן הכרעה בערעור לגופו.

12. ביום 12.5.2019 הודיע המפרק לתיק בית המשפט כי תביעת החוב של גליק כנגד אופסט, בסכום של 7,947,210 ₪, נדחתה במלואה, משני נימוקים עיקריים: ראשית, מכיוון שהוגשה "באיחור ניכר". נקבע כי על אף שהיה ידוע לגליק כי אופסט נמצאת בפירוק היא בחרה להתעלם מכך משך חודשים ארוכים ולא להגיש תביעת חוב. לאור זאת, מצא המפרק לדחות את הבקשה להארכת מועד להגשת תביעת חוב. שנית, למרות שתביעת החוב נדחתה על הסף, המפרק מצא לדחות אותה גם לגופה. המפרק ציין בהחלטתו כי גליק נסמכה על פסק הדין של בית משפט קמא, אך לא הבחינה בין הסכום הפסוק לבין סכום החוב ו"כפרה בסמכותו של המפרק לחקור ולברר את גובה החוב ומיאנה להגיב לטענות לגופו של החוב". המפרק ציין כי גם אם פסק דינו של בית משפט קמא לא היה בטל ומבוטל, משניתן למרות שאופסט הייתה בהליכי פירוק, הרי שהמפרק עדיין היה רשאי לברר ולקבוע בעצמו את גובה החוב. בהקשר זה ציין המפרק כי פסק דינו של בית משפט קמא, שעליו לבדו ביקשה גליק להסתמך, אינו כולל ממצאים פוזיטיביים אשר מאפשרים למפרק לאמץ את פסק הדין לשם הכרעה בתביעת החוב. המפרק ציין כי הוא מוסמך "להציף מאחורי פסק הדין" על מנת להכריע בתביעת חוב, על אחת כמה וכמה בהינתן שפסק הדין נגד אופסט בוטל. מה עוד, שקרן החוב עמדה על סך של כ-1.4 מליון ₪ בעוד שתביעת החוב הועמדה על כ-8 מליון ₪.

בעקבות החלטת המפרק לדחות את תביעת החוב של גליק, הגישו המערערים ביום 19.5.2019 הודעה בה נטען כי עקב דחיית תביעת החוב "לא קיים לעת הזו שום חיוב שהוא אותו חבים המערערים מכוח חיוב כתב הערבות עליו הם חתומים". בהחלטתנו מיום 2.7.2019 נעתרנו לבקשתה של גליק להשהיית פסק דיננו זה עד לאחר ההכרעה בערעור שהגישה על דחיית תביעת החוב, הגם שהודעה זו הוגשה בשיהוי רב ופסק דיננו כבר עמד בפני פרסום, וזאת תוך חיובה בהוצאות בסך 1,500 ₪.

13. ביום 3.2.2020 עדכנה גליק את בית המשפט כי הערעור על תביעת החוב התקבל (פר"ק 63111-06-19). בית המשפט המחוזי (כב' השופט א' 170) קבע כי פסק הדין בתביעה הכספית בוטל מטעמים טכניים שאינם משליכים על תקפות ההכרעות העובדתיות שנכללו בו, ולכן לא היה מקום כי המפרק ישם עצמו כערכאת ערעור על בית המשפט המחוזי וידרוש מגליק להוכיח מחדש את גובה החוב הנטען. עוד נקבע כי דחיית התביעה על הסף מחמת שיהוי, שעל פי הטענה נבע מאי ידיעתה של גליק על הליכי הפירוק, אינה במקומה בהינתן שגם המפרק עצמו טען שלא ידע על קיומו של ההליך האזרחי. לעניין גובה החוב, נפסק כי יש להתאים את הקביעות בפסק הדין הכספי למצב של חדלות פירעון, באופן הבא: ליבת החיוב בסך 1,429,900 ₪ תעמוד על כנה; הפרשי ריבית והצמדה יחושבו בהתאם לסעיף 75 לפקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], התש"ם-1980 החל מיום 1.1.2009 ועד למועד פתיחת הליכי חדלות הפירעון; ולא תוטלנה הוצאות משפט בעבור הליך תביעת החוב. עוד הובהר כי באין שעבוד רשום, מעמד הנשייה של גליק הוא רגיל.

דיון והכרעה

14. משבוטל פסק הדין בכל הנוגע ליחסי אופסט-גליק, מתייתר הצורך להכריע בטענות בנוגע למשכון ולהערת האזהרה שעל הנכס, שכן טענות אלו אינן מערבות את המערערים ומוגבלות למישור היחסים שבין אופסט לגליק. בנוסף, משהסכימו המערערים במהלך הדיון ביום 13.12.2018 כי כתב הערבות שריר וקיים, מתייתר הצורך להכריע בטענות בדבר בטלותו (בין בשל קיפוח ובין בשל טענות אחרות שהועלו בבית משפט קמא).

15. ככלל, חיובו של ערב נתפס כחיוב משני. סעיף 2 לחוק הערבות, התשכ"ז-1967 (להלן: חוק הערבות) קובע כי "אין ערבות אלא לחיוב בר-תוקף" וסעיף 7 לחוק הערבות קובע כי "כל טענה שיש לחייב כלפי הנושה בקשר לחיובו עומדת גם לערב". החיוב של

אופסט כלפי גליק הינו בר-תוקף, ואין בפנינו טענה לאי-כשרותה של אופסט כחייב עיקרי, או טענה לאי חוקיות כלשהי במישור היחסים בין אופסט לגליק. מכל מקום, סעיף 18 לחוק הערבות מאפשר להתנות על הוראותיו "כשאינן בדין אחר הוראות מיוחדות לעניין הנדון", ובכתב הערבות נשוא דיוננו אנו מוצאים הוראה מפורשת לפיה כתב הערבות יישאר בתוקפו גם "אם חיובו של הלקוח [אופסט – י"ע] כלפיכם לא יהיה בר תוקף מכל סיבה שהיא". מכל מקום, ערבות אישית ניתנת לבקשת הנושה על מנת להתמודד עם מצב בו החייב העיקרי הוא חדל פירעון, כמו במקרה שבפנינו. סעיף 8 לחוק הערבות מבהיר כי "הערב והחייב אחראים כלפי הנושה יחד ולחוד", וכי בנסיבות בהן ניתן כנגד החייב צו פירוק, רשאי הנושה לדרוש מהערב את מילוי החוב אף לפני שפנה לחייב בדרישה דומה. כיוון שניתן צו פירוק כנגד אופסט, גליק רשאי הייתה לדרוש את החוב ישירות מהמערערים (סעיף 9 לחוק הערבות מתיר למערערים לחזור ולהיפרע מאופסט, אך בהינתן שאופסט היא חדלת פירעון, זכות החזרה שעומדת למערערים היא תיאורטית).

15. למעלה מן הצורך, יצוין כי גם לולא הוגש ערעור על החלטת המפרק בתביעת החוב, לא היה בהכרעת המפרק כדי לפטור את הערבים מחיובם. דחיית תביעת החוב מחמת התיישנות דיונית, אין משמעה כי החוב של החברה פקע; וגם הנימוק השני של המפרק, אין בו כדי להפקיע את חובה של אופסט כחייבת עיקרית, שהרי המפרק אינו יושב כערכאת ערעור על בית המשפט המחוזי. על כל פנים, בהינתן שבית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של גליק, הכיר בתוקף החוב של אופסט, והעמידו בחזקתו – לא נותר עוד ספק ביחס לחיובם של המערערים, הנובע מתוקפו של כתב הערבות.

16. כאמור, המערערים סברו כי יש מקום להתערבותנו בנוגע למועד תחילת מרוץ ההתיישנות ולמשקל שנתן בית משפט קמא לסתירות בטענותיהם בערכאה קמא. טענות אלה נסבות על הכרעות שבעובדה ובמהימנות, ובכגון דא אין ערכאת הערעור נוהגת להתערב אלא במקרים יוצאי דופן (ראו, למשל: ע"א 8423/06 שדה נ' לוינזון, בפסקה 18 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל והאסמכתאות שם (10.8.2010); ע"א 1255/13 אולניק חברה להובלה עבודות עפר וכבישים בע"מ נ' בני וצביקה בע"מ, בפסקה 11 והאסמכתאות שם (13.5.2013)).

17. אשר לגובה החיוב, בית משפט קמא הכיר במלוא החוב הנטען על פי כרטסת הנהלת החשבונות של גליק. בית המשפט היה רשאי כמובן להגיע למסקנה זו, במיוחד בהינתן סעיף 8 לכתב הערבות, בו קיבלו על עצמם המערערים כי "החשבונות שיוצאו מטעמכם ללקוח יהיו נאמנים עלינו וישמשו כהוכחה לכאורה לכל האמור בהם על

פרטיהם והעתקיהם". עם זאת, בהינתן הפער בין קרן החוב (1,429,900 ₪), לבין הסכום שנפסק בפסק הדין (4,314,308 ₪) והסכום שנתבע בתביעת החוב (7,947,210 ₪); ובהינתן שבפסק הדין של בית משפט קמא איננו מוצאים כמעט התייחסות לתחשיב החוב או אסמכתא לחוב, למעט כרטסת הנהלת החשבונות, ואיננו מוצאים התייחסות לטענות המערערים לגבי גובה החוב – בהינתן כל אלה, היה בדעתנו להורות על החזרת התיק לבית המשפט המחוזי על מנת שיבחן שוב אך ורק את שאלת גובה החוב. אולם כעת, לאור הכרעתו של בית המשפט המחוזי בערעור על תביעת החוב, איננו רואים בכך צורך ואנו מקבלים את קביעותיו לעניין גובה החוב כפי שפורטו בפסקה 6 לפסק הדין בפר"ק 63111-06-19 מיום 29.1.2020 וכן לעיל בפסקה 13.

18. סוף דבר, שהערעור לגבי עצם חיובם של המערערים כערכים לחוב החברה נדחה, והערעור לגבי גובה החוב מתקבל חלקית, כך שהחוב של המערערים יעמוד על הסכום האמור בפסקה 13 לעיל. בנסיבות העניין, לא ייעשה צו להוצאות.

ש ו פ ט

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

ש ו פ ט

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' עמית.

ניתן היום, י"ח בשבט התש"ף (13.2.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט